

κνα τοιούτων γονέων εύρίσκονται, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἐν τῇ τρυφερωτάτῃ καὶ ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων ἐπιδεκτικωτάτῃ ἡλικίᾳ ὑπὸ τὴν ἀκαταγώνιστον δύναμιν τοῦ μιμητικοῦ, ἥτις ὁμοῦ μετὰ τῆς κληρονομουμένης παρὰ τῶν γονέων νοσηρᾶς προδιαθέσεως μεταποιεῖ αὐτὰ τοῦ χρόνου προϊόντος εἰς τοὺς εὐφρεῖς μὲν ἐνίοτε, ἀλλὰ πάντοτε δυστυχεῖς, ἀσταθεῖς καὶ ἀκαταστάτους, ἀείποτε ἀνησῦχους, ἀναποφασίστους ἐκείνους ἀνθρώπους, οἵτινες τὰ αἰτία τῶν ἀποτυχιῶν τῶν ἀναζητοῦσιν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κόσμῳ καὶ οὕτω καθίστανται ἀπαισιόδοξοι. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Βύρων, τοιοῦτος ὁ Σοπενχάουερ, τοιοῦτος ὁ Λεοπάρδης, τοιοῦτος ὁ Λέναου.

Εἰς τοιοῦτους ἀνθρώπους, ὅσον δῆποτε καὶ ἂν ᾧσιν εὐφρεῖς ἢ καὶ μεγαλοφρεῖς, ἐλλείπει μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς ἡσυχίας καὶ ἡ πρακτικῆ πείρα, ἐκ τῆς ὁποίας ἐν μόνον γραμμάριον εἶνε ἐν τῷ βίῳ καὶ διὰ τὸν βίον ὠφελιμώτερον καὶ πολυτιμώτερον ἢ ἑκατὸν καντάρια σοφίας. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι πανταχοῦ ἐξαπατῶνται καὶ παρακροῦνται καὶ ὑποσκελίζονται ὑπὸ ἀνθρώπων μηδαμινῶν μὲν κατὰ τὰ ἄλλα, ἀλλὰ πρακτικῶν, οὕτω δὲ ἡ ἀπαισιοφροσύνη αὐτῶν ἔτι μᾶλλον ἐκτραχύνεται καὶ στερεοῦται — ἡ νοσηρὰ αὐτῶν φύσις ἐμποδίζει αὐτοὺς ν' ἀποκτήσωσι καὶ διατηρήσωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εὐτραπελίαν ἐκείνην ἐν τῷ βίῳ, ἣν οἱ Ἄγγλοι καλοῦσι *humour*, καὶ ἥτις εἶνε ἡ πλήρης ἐλευθερία τοῦ πνεύματος.

Τοιοιουτρόπως ἡ νόσος τοῦ νευρικοῦ συστήματος δύναται νὰ γείνη αἰτία τῆς ἀπαισιοδοξίας ἢ τοῦλάχιστον νὰ προπαρασκευάσῃ αὐτὴ γονιμώτατον ἔδαφος. Ἀλλὰ τοιαύτη τις νοσηρὰ ὑπερευαισθησία τοῦ νευρικοῦ συστήματος δύναται κατὰ καιροὺς νὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ ὁλοκλήρου ἔθνους καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν ὅλῃ τῇ φιλολογικῇ παραγωγῇ τοῦ ἔθνους τούτου. Τοῦτο βλέπομεν λ. χ. ἐν τῇ ῥωσικῇ φιλολογίᾳ (Γογόλ, Τουργένιεφ κτλ.).

Ἐν τῇ φιλολογίᾳ ταύτῃ ἐπικρατεῖ ἡ ζοφώδης καὶ πνιγρὰ ἀτμοσφαῖρα, ἡ συνθλίβουσα καὶ συσφίγγουσα ἡμῖν τὴν καρδίαν: οὐδαμοῦ ἐν αὐτῇ εὐρίσκομεν ἄνθρωπον

πλήρη, σθεναρὸν καὶ σφριγῶντα, οὐδαμοῦ ἀπολύτρωσιν δι' ὕγιους, ἀνδρικῆς ἐνεργείας καὶ δραστικότητος, πανταχοῦ φθοράν, ἀναισθησίαν καὶ ἀπονάρκωσιν ἐν τῇ ἀπολαύσει, ματαίαν ἐν τῷ σκότει ψηλάφῃσιν, πάντοτε ἔλλειψιν στερεᾶς ἀποφάσεως, δραστηρίου ἐργασίας καὶ χαρμοσύνου, δημιουργικῆς δράσεως.

Ὅπως ἐν τοῖς ἀνωτέρω περιεγράψαμεν τὰ αἰτία τῆς ἀπαισιοδοξίας, ὥς ἐγκείμενα ἐν νόσῳ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, οὕτω νῦν πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν αἰτίων ἐκείνων, ἅτινα ἐγκαινtimer ἐν ταῖς πεπλανημέναις περὶ τοῦ βίου, ιδέαις, ἐν τῇ ἐσφαλμένῃ καὶ μὴ ὕγει περὶ τοῦ βίου φιλοσοφίᾳ. Ἀμφότερα τὰ εἶδη τῶν αἰτίων, τὰ σωματικὰ καὶ τὰ πνευματικὰ, εὐρίσκονται ἐν ἀλληλεπιδράσει. Τὸ νευρικὸν σύστημα βλάπτεται διὰ τῶν ἐσφαλμένων περὶ τοῦ βίου ιδεῶν, καὶ τάνάπαλιν, ἐκ τοῦ νοσοῦντος νευρικοῦ συστήματος εὐκόλως ἀπορρέουσιν αἱ πεπλανημέναι περὶ τοῦ βίου ιδεαί. ἂφ' ἐτέρου δὲ ἕκαστος ἄνθρωπος ἀτομικῶς ἐπηρεάζεται ὑπὸ τῶν ἐπικρατουσῶν τῆς ἐποχῆς του ιδεῶν, αἱ ιδεαὶ δὲ πάλιν ἐκάστης ἐποχῆς ἐκφέρονται καὶ ἐκδηλοῦνται ὑπὸ ἐξοχωτέρων τινῶν ἀτόμων, ἀποκατοπτρίζοντων ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν τὴν ὅλην κατάστασιν τῆς συγχρόνου κοινωνίας.

Ἀλλὰ ποία εἶνε ἡ ψευδὴς αὕτη φιλοσοφία, ἣν ἐννοοῦμεν ἐνταῦθα; «Ἀνοησίαι!» ἀκούω σοφοὺς τινὰς ἀναφωνοῦντας, «διὰ τῆς φιλοσοφίας οὐδεμία θεραπεία ἐπέρχεται. Δώσατε εἰς τὸν λαὸν ἐργασίαν καὶ ἄρτον, καὶ τότε θὰ ἐκλείψῃ πᾶσα ἀπαισιοδοξία καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ γενικὴ αὐτάρκεια καὶ εὐχαρίστησις.» Ναί, ἀλλ' ἀκριβῶς παρὰ ταῖς ἀνωτέραις καὶ εὐπορωτέραις κοινωνικαῖς τάξεσι βλέπομεν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπικρατοῦσαν τὴν ἀπαισιοδοξίαν, (ἐννοοῦμεν δηλαδὴ ἐνταῦθα τὴν ἀπαισιοδοξίαν ἐκείνην, ἥτις θεωρεῖ τὸν κόσμον τοῦτον ὡς ἀνεπίδεκτον βελτιώσεως), ἐνῷ αἱ κατώτεραι καὶ πενέστεραι τάξεις πιστεύουσιν, ὅτι διὰ νέων πολιτικῶν ἢ κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων δύναται νὰ ἐπέλθῃ αὐτοῖς βοήθεια καὶ σωτηρία.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ ΩΣ ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ.

(Αμερικανικόν.)

ΠΟ τὴν ιδέαν, ὅπου εἶχα, ὅτι ὁ φωνογράφος εἴμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ὡς προξενητὴς συνοικεσίων, εἶμαι τώρα ἐντελῶς γιαιτρεμμένος. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐγιάτρευθῃκα:

Μίαν ἡμέραν ἡ δεσποινὶς Ἀραβέλλα Χρυσοπαλούκη ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν, νὰ ἴδῃ, νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸν φωνογράφον. Ἡ ἐπιθυμία της ἦτο δι' ἐμὲ προσταγή — ἔγραψα λοιπὸν ἀμέσως πρὸς ἓνα φίλον μου εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοι πέμψῃ ὅσον τάχιστα ἓνα φωνογράφον, εἴτε ἀντὶ χρημάτων εἴτε ἐξ ἀγάπης καὶ φιλίας (τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἔνεκα τῆς οικονομικῆς μου θέσεως θὰ μοι ἦτο προτιμότερον). Πραγματικῶς μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβα τὸν φωνογράφον — καὶ ᾤφειλον νὰ πληρώσω 25 λίρας στερελίνας.

Δὲν εἶμαι πλούσιος ἄνθρωπος ἀπ' ἐναν-

τίας — ἐν τούτοις ὅμως, χάρις εἰς τὴν ἀγαθότητα καὶ εὐπιστίαν τοῦ ράπτου μου ἀφ' ἐνὸς καὶ εἰς τὴν τέχνην ἀφ' ἐτέρου τοῦ νὰ ὑπερνικῶ εὐκόλως τὰς δυσχερείας τοῦ βίου, ἤμην εἰς θέσιν νὰ προσφέρω τὴν λατρείαν μου εἰς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς ψυχῆς μου, χωρὶς νὰ κοκκινίσω διὰ τὴν ἐξωτερικὴν μου περιβολήν. Καὶ ὀφείλω βεβαίως νὰ ὁμολογήσω ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιουσίαν μου, διέπραττον διὰ τῆς συμπεριφορᾶς μου μικράν τινα ἀπάτην, ἀλλ' ἐπραττον τοῦτο ἀφ' ἐνὸς μὲν ἵνα μὴ δώσω ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐρωμένην μου νὰ βασανίζεται καὶ νὰ τυραννῇται μὲ σκέψεις περὶ τῆς πενίας μου, ἀφ' ἐτέρου δὲ διότι προέβλεπον ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὅστις ἦτο πλουσιώτατος, ἂν ἐμάνθανε τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τῶν οικονομικῶν μου, θὰ παρεῖχε μεγάλας δυσχερείας εἰς δύο ἐρώσας καρδίας.

Ἄμα ὥς ἔλαβον τὸν φωνογράφον, ἔσπευσα εἰς τὴν

οικίαν τοῦ Χρυσοπαλούκη, ὅμως ἐξηγήσω εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀραβέλλαν κατὰ τινα εὐτυχισμένην ὥραν τὰ μυστήρια τῆς φωνογραφικῆς ταύτης συσκευῆς.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς μικρᾶς μου ταύτης ἱστορίας, ἥτις ἔλαβε δυστυχῶς τοσοῦτο θλιβερόν τέλος, ἤξεύρουσι βεβαίως ὅτι τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο, ὁ φωνογράφος, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ δέχεται καὶ νὰ διατηρῇ ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν, τοὺς φθόγγους τῆς γλώσσης καὶ ἐν γένει ὅλους τοὺς ἤχους καὶ ψόφους, καὶ κατόπιν νὰ τοὺς ἀναπαράγῃ, ὅταν δῆποτε θελήσωμεν.

Πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Χρυσοπαλούκη ἐδείκνυνον μέγα ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ ἐφεύρημα τοῦτο τοῦ Ἑδισον. Ὁ γηραιὸς οἰκοδεσπότης μὲ παρεκάλεσε μάλιστα νὰ μείνω εἰς τὸ γεῦμα. Καθ' ὅλον τὸ ἀπογευμα ἠναγκάσθην ἐπανειλημμένως νὰ ἐξηγῶ τὰ καθ' ἕκαστα τῆς μηχανῆς εἰς διαφόρους φίλους τῆς οἰκογενείας Χρυσοπαλούκη, οἵτινες ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν. Καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν ἐθριάμβευον ἐν τῷ μεγαλείῳ μου, ὡς νὰ ἤμην ἐγὼ ὁ ἐφευρέτης, ὅτε δὲ βραδύτερον ἐπέστρεφον εἰς τὴν κατοικίαν μου μεθῶν ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν κατορθωμάτων μου καὶ ἐκ τῶν οἴνων τοῦ κυρίου Χρυσοπαλούκη, ἐπίστευον ὅτι οὐδέποτε θὰ μοὶ παρουσιάζετο καταλληλοτέρα εὐκαιρία ἀπὸ τῶρα, διὰ νὰ ζητήσω εἰς γάμον τὴν πλουσιωτάτην δεσποινίδα Ἀραβέλλαν. Ἡ εὐκαιρία αὕτη ἦτο τῶρα εὐνοϊκωτάτη καὶ ἐπρεπεν ἐγκαίρως νὰ τὴν ἐπωφεληθῶ. Τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νυκτὸς ἐκείνης διήλθον αὖπνος — σχεδιάζων καὶ μελετῶν τοὺς λόγους, οὓς ἐμελλον νὰ εἶπω, καὶ σκεπτόμενος ποία ἄρα γε θὰ ἦτο ἡ καταλληλοτάτη στιγμή, ὅπως ἐκδηλώσω τὸν ἔρωτά μου εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀραβέλλαν ἐν ἀνέσει καὶ ἀνενόχλητος.

Αἰφνης μοὶ ἐπῆλθε μία παράδοξος ἰδέα: Δὲν θὰ ἦτο ἄρα τὸ καλῆτερον ἀπ' ὅλα, νὰ κάμω διὰ τοῦ φωνογράφου τὴν περὶ συνοικεσίου πρότασιν; Ὅσῳ περισσότερον τὸ ἐσκεπτόμην, τόσῳ καλῆτερον μοὶ ἐφαίνετο τὸ σχέδιον τοῦτο — ὅτε δὲ τῇ ἐπαύριον ἀφυπνίσθην παρὰ τὴν συνήθειάν μου λίαν πρωί, εἶχον ἤδη στερεάν τὴν ἀπόφασιν, νὰ ἐκδηλώσω μόνον διὰ τοῦ φωνογράφου τὸν ἔρωτά μου εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀραβέλλαν.

Μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας συνέταξα τὴν πρότασιν μου, καὶ εἶτα ἀπήγγειλα αὐτὴν εἰς τὸν φωνογράφον:

«Ἀγαπητὴ Ἀραβέλλα,» ἤρχισα, «μὴ ἐκπλαγῆς ἐπὶ τῇ τολμηρᾷ μου ταύτῃ προσήρσει — ἐπὶ μῆνας ὅλους σὲ ὠνόμασα οὕτως ἐν τῇ καρδίᾳ μου, εἰ καὶ τὰ χεῖλη μου οὐδέποτε ἐτόλμησαν νὰ προφέρωσι τὸ ὄνομά σου. Οὐδέποτε ἄραγε ἀνέγνως ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου τὸν ἄπειρον, τὸν ἀκατάσχετον καὶ ἀκαταγώνιστον ἔρωτα, ὅστις ἐπὶ τέλους ἐπρεπε νὰ θραύσῃ τὰ δεσμά του; Ἡ στιγμή ἤδη ἐπλησίασεν, ἐπῆλθε, καὶ δὲν δύναμαι νὰ σιωπήσω πλέον. — Ἡ τύχη μου εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖράς σου. — Ἐμὲ αὐτὸν καὶ πᾶν ὅτι κέκτημαι, προσφέρω εἰς σέ. — Εἰσάκουσόν μου, καὶ θὰ εἶμαι ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν βροτῶν. Ἄν ὅμως μὲ ἀποκρούσῃς, ὁ μοὶ γένοιτο, τότε ὁ βίος δι' ἐμὲ θὰ εἶναι φορτίον — βαρύτερον ἢ ὥστε νὰ τὸ βαστάζω. Ἀπάντησον — ἀπάντησον ταχέως! — Πᾶσα στιγμή παρερχομένη πρὸ τῆς ἀποφασεώς σου εἶνε δι' ἐμὲ αἰωνιότης πλήρης ἀνυποφόρων βασάνων. Ἀπάντησον, ὦ!, ἀπάντησον εὐμενῶς τῷ εὐπειθεῖ καὶ ταπεινῷ δούλῳ σου Ἀδριανῷ Ἀναργύρῳ. Ὡς δείγμα τῆς ἀθανάτου πρὸς σέ λατρείας μου, δίδω φω-

νογραφικῶς εἰς τὴν χιονόλευκόν σου χεῖρα τὰ τρία ταῦτα φιλήματα.» (Ἐνταῦθα ἐφίλησα τρεῖς τὸν ἀέρα ἰσχυρῶς διὰ τοῦ στόματός μου.)

Ἡ φωνογράφος τῆς προτάσεώς μου ἐτελείωσεν — ἤδη δὲ οὐδὲν ἄλλο μοὶ ὑπελείπετο εἰ μὴ νὰ γράψω ἐπὶ ἐνὸς δελταρίου ὀλίγας λέξεις πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀραβέλλαν, ὅπως τὴν παρακάλεσω, νὰ λάβῃ μόνη τὸν φωνογράφον εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ν' ἀκούσῃ τὰ ὑπ' ἐμοῦ φωνογραφηθέντα, εἶτα δὲ νὰ φωνογραφήσῃ καὶ αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κυλίνδρου καὶ νὰ μοὶ τὸν ἀποστείλῃ ὅσον τάχιστα ὁπίσω. Ἀλλὰ πρὶν ἢ γράψω τὸ δελτάριον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἡ οἰκοδέσποινα καὶ μοὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ πλύστρα μου περιμένει κάτω καὶ δὲν θέλει νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς οἰκίας, πρὶν ἢ λάβῃ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια τῇ ὀφείλω. Ἐγὼ παρεκάλεσα θερμῶς τὴν οἰκοδέσποινάν μου, νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν τύραννον, καὶ νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ πληρώσῃ αὐτὴ δι' ἐμὲ τὸν λογαριασμόν τῆς πλύστρας. Ἀλλ' ἡ οἰκοδέσποινά μου ἀπεποιεῖτο ἐπιμόνως. — Ἐπὶ τέλους περιήλθομεν εἰς σφοδρὰς διενέξεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔθηκε πέρας ὁ ἔξωθεν ἡχήσας κώδων. Ἡ οἰκοδέσποινα, ἅμα ὡς ἤκουσε τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος, ἀπῆλθεν· ἐγὼ δὲ ἀνέπνευσα ἐλευθέρως.

Ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἐκείνη, ἔσπευσα ἐγὼ νὰ γράψω τὸ δελτάριον, ἐλπίζων ὅτι δὲν θὰ ἐνοχληθῶ πλέον ὑπὸ οὐδενός.

Ὅτι διὰ τῆς φωνογραφικῆς ὁδοῦ ἐμελλον νὰ κυριεύσω τὴν καρδίαν τῆς Ἀραβέλλας, μοὶ ἐφαίνετο πράγμα ἀναμφίβολον καὶ βεβαιότατον. — Ἀφοῦ ἔγραψα τὰς ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τοῦ δελταρίου, ἔδηκα τὴν μηχανὴν εἰς τὸ κιβώτιον, διὰ νὰ τὴν ἀποστείλω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Χρυσοπαλούκη. Διὰ νὰ ἔχω περισσοτέραν ἀσφάλειαν καὶ βεβαιότητα, μετεκόμισα ἰδιοχείρως τὸ κιβώτιον καὶ τὸ δελτάριον, καὶ ἀφοῦ ἐπληροφορήθην παρὰ τοῦ ἀνοίξαντος τὴν θύραν ὑπρέτου, ὅτι ἡ δεσποινὴς Χρυσοπαλούκη ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐνεχείρισα τὸ κιβώτιον μετὰ τοῦ δελταρίου ὅπως δοθῶσιν εἰς τὴν δεσποινίδα καὶ ἀπεμακρύνθην ἐκεῖθεν εἰς τὰς πλησίον τῆς κατοικίας μου εὐρίσκομένας ὁδοὺς, ὅπου ἤρχισα νὰ περιπατῶ μετὰ πυρετώδους ἀνησυχίας καὶ ταραχῆς. Ἐπὶ τέλους, μετὰ μίαν περίπου ὥραν ἀγωνιώδους προσδοκίας, διέκρινα ὑπηρετὴν τινά, ὅστις μοὶ ἐπανεφέρει τὸ κιβώτιον, τὸ περιέχον τὴν περὶ τῆς τύχης μου ἀπόφασιν. . . . Ἀλλὰ, Θεέ μου, τί ἐμελλον ν' ἀκούσωσι τὰ ᾠτά μου μετ' ὀλίγας ὥρας!!

Ἀφοῦ ὁ ὑπρέτης μοὶ ἐνεχείρισε τὸ κιβώτιον καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν κατοικίαν μου, ὥρμησα ἐγὼ ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐτοίμασα τὴν συσκευήν, ὅπως ἀκούσω τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἀραβέλλας.

Κατὰ τὰς προετοιμασίας τῆς συσκευῆς αἱ χεῖρές μου ἔτρεμον ἐκ τῆς ἀγωνιώδους ἀνυπομονησίας, μεθ' ἧς περιέμενον ν' ἀκούσω τὴν ἀπάντησιν, ἥτις ἐμελλε ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης καὶ τοῦ μέλλοντός μου. Ἐπὶ τέλους ὁ κύλινδρος ἐτέθη εἰς κίνησιν.

Κατ' ἀρχάς ἤκουσα τοὺς ἰδίους μου λόγους, τοὺς ὁποίους εἶχον φωνογραφήσῃ — ἠκροῶμην δὲ ἐν ἁκρᾷ ψυχικῇ ταραχῇ, χωρὶς σχεδὸν νὰ ἀναπνέω, ὅπως ἐννοήσω εὐκρινῶς τὰς λέξεις — ἔπειτα ἤκουσα τὰ τρία ἐκεῖνα φιλήματα, μὲ τὰ ὅποια ἐτελείωνεν ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἔρωτός μου. —

Μετὰ ταῦτα ἐπῆλθε σιγή — ἤκουον τὴν καρδίαν μου πάλλουσαν ἰσχυρῶς· ἐνέτεινον πᾶν νεῦρον, ὅπως δεχθῶ τοὺς γλυκεῖς τόνους τῆς λιγυρᾶς φωνῆς τῆς Ἀραβέλλας.

«Νά την! νά την! τώρα ἔρχεται! Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτὴ ἡ φωνή της. — Θεέ μου! τί εἶν' αὐτά;!»: —

«Σὰς παρακαλῶ, κύριε Ἀνάργυρε, ἡ πλύστρα εἶνε ἔξω καὶ ζητεῖ νὰ λάβῃ χωρὶς ἄλλο τὰ χρήματά της. — Ἐχει ἀπόφασιν, νὰ μὴ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ, ἂν δὲν λάβῃ πρότερον τὰ χρήματα, ποῦ τῆς χρωστεῖτε!»

Θεέ μου, θεέ μου, τί ἦταν αὐτό; — Ὡ ἀλλοίμονον! Εἶχα λησμονήσῃ νὰ σταματήσω τὴν συσκευὴν μετὰ τὴν φωνογράφειαν τῶν ἰδικῶν μου λόγων, καὶ τοιουτοτρόπως ἐφωνογραφήθῃ ὅλη ἡ μετέπειτα συνδιάλεξις μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης — Ἐμεινα ὥσει ἐμβρόντητος! — Κατάπληκτος ἠκροώμην τὰς περαιτέρω προδοτικὰς ἀποκαλύψεις τῆς συσκευῆς. — Ἦδη ἤκουσα πάλιν τὴν ἰδίαν μου φωνήν:

«Καλὴ μου κυρία Budkins» ἔλεγεν ὁ φωνογράφος, ἀναπαράγων τὰς λέξεις μου —

«Ὡ, δὲν εἶμαι καλὴ πλέον, δὲν εἰμπορῶ πλέον» ἔλεγεν ἡ ἑτέρα φωνὴ μὲ αὐστηρὸν ὕψος, «ἂν εἶσθε ἄνθρωπος, καὶ ὡς πρέπει, δώσατέ μου ὅλα ὅσα χρωστεῖτε ἔς τὴν πλύστρα σας, διὰ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ» —

«Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν μου εἶνε παντελῶς ἀδύνατον» ἀπήντησεν ἡ φωνή μου, καὶ εἶτα ἐξηκολούθησε «τὰ χρήματα ὅπου περιμένω, δὲν ἔφθασαν ἀκόμη. — ἀλλὰ εἰς ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐκπληρώσω ὅλας μου τὰς ὑποχρεώσεις. — Θὰ μὲ ὑπεχρεώσετε τὰ μέγιστα, ἂν εἴχετε τὴν καλwsσύνην, μόνον αὐτὴν τὴν φορὰν ἀκόμη, νὰ πληρώσετε δι' ἐμὲ τὴν πλύστρα, — καὶ νὰ τὰ γράψετε καὶ αὐτὰ εἰς τὸν λογαριασμό μου.»

«Μὰ βέβαια, αὐτὸ θὰ σὰς ἦτο πολὺ εὐχάριστο, τὸ πιστεύω — ἀλλὰ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ δώσω οὔτε λεπτὸ πλέον γιὰ σὰς — καὶ τώρα φθάνει» εἶτα δὲ μὲ ὀξεῖαν καὶ κλαυθμυρίζουσαν φωνὴν ἠκούσθησαν αἱ λέξεις: «διὰ τοὺς τρεῖς τελευταίους μῆνας, ὅπου κατοκεῖτε ἐδῶ, καὶ σὰς ὑπηρετήσα καὶ σὰς ἔδρεψα καὶ σὰς ἔδωκα καὶ μετρητὰ χρήματα ἀπὸ τὴν τσέπη μου — οὔτε ἓνα λεπτὸ τσακισμένο δὲν εἶδα ἀπὸ σὰς — ὥς καὶ τὸν ναῦλο διὰ τὸν φωνογράφο σας ἐπλήρωσα — καὶ πάντα ἡ ἴδια ἀπάντησι: «περιμένετε ἀκόμη λίγες ἡμέρες» — τώρα πλέον ἐβαρέθηκα τὰς ὑποσχέσεις σας καὶ δὲν σας περιμένω πλέον — ἂν δὲν φροντίσετε νὰ μὲ πληρώσετε, τότε ξεύρω ἐγὼ τί θὰ σὰς κάμω. — Εἶναι νόμοι καὶ δικαστήρια, νὰ ὑπερασπίσουν μιὰ φτωχὴ χήρα ἀπὸ τέτοιους κυρίους, σὰν ἐσὰς.»

— «Κυρία Budkins» ἀπήντησεν εὐκρινῶς ἡ φωνή μου «ἀκούσατέ με, θὰ σὰς ἐμπιστευθῶ ἓνα μυστικό: μετ' ὀλίγας ἡμέρας μνηστεύομαι μὲ μίαν πλουσιωτάτην δεσποινίδα τῆς γειτονίας μας (καὶ τοῦτο λέγων ἐπίστευον καὶ ἐγὼ αὐτός, ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἐμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ λόγός μου). Ἄν εἴχετε τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμείνετε ἀκόμη αὐτὰς τὰς ὀλίγας ἡμέρας, σὰς λέγω καὶ σὰς διαβεβαίω ὅτι θὰ εἶμαι εἰς θέσιν, νὰ σὰς πληρώσω ὅλα μου τὰ χρεῖα μέχρι λεπτοῦ· ἐκτὸς δὲ τούτου θὰ λάβετε διὰ τὴν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν σας ἀνάλογον δῶρον εἰς μετρητὰ. Ἐὰν ὅμως προβῇτε δικαστικῶς, θὰ μὲ καταστρέψετε καὶ δὲν θὰ εἰμπορέσω ποτέ, νὰ σὰς πληρώσω οὔτε μισὸ σελίνι. — Αὐτὸ ποῦ σὰς εἶπα εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια — σκεφθῆτε καὶ πράξετε ὡς φρόνιμη γυναῖκα.»

Ἐνταῦθα ἡ συνδιάλεξις μας διεκόπη ὑπὸ τοῦ ἤχου τοῦ κώδωνος. Ὁ φωνογράφος ἀναπαρήγαγε τὸν κρότον τῆς θύρας κλειομένης ὑπὸ τῆς ἐξελθούσης οἰκοδεσποίνης. Ὁ κύλινδρος ἐστράφη εἰσέτι ἐπὶ 2 δευτερόλεπτα ἄφωνος — καὶ τέλος ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς Ἀραβέλλας:

«Ἀξιότιμε κύριε Ἀνάργυρε!» ἔλεγεν ὁ φωνογράφος «δέχθητε τὰ ἐγκάρδιά μου συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ προσεχεῖ μνηστείᾳ σας μετὰ τῆς πλουσίας δεσποινίδος ἐκ τῆς γειτονίας σας. Ἐχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσω τὴν μνηστὴν σας. Ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ τὴν φέρετε εἰς τὴν οἰκίαν μας καὶ θὰ μᾶς τὴν συστήσετε. Ἡ πρὸς ἐμὲ πρότασίς σας ἦτο βεβαίως ἀστείότης — ἀκαιρὸς μὲν καὶ ἥκιστα λεπτὴ ἀστείότης, τὴν ὁποίαν ὅμως σὰς συγχωρῶ ὑπὸ ἓνα ὅρον: νὰ ἐνεργήσητε ὅπως προσκληθῶ ὑπὸ τῆς μνηστῆς σας ὡς παρὰνυμφος κατὰ τοὺς γάμους σας, τότε δὲ θὰ σὰς συγχωρήσω διὰ τὸν ἀτοπὸν ἀστεϊσμόν σας καὶ θὰ διατελῶ ἡ φίλη σας Ἀραβέλλα Χρυσοπαλούκη.»

Ἡ φωνὴ της δὲν ἠκούετο πλέον, ἀλλὰ ἐκ τοῦ φωνογράφου ἠκούσθη παράδοξός τις, λαρυγγικὸς ἤχος, ὅστις ὡμοίαζε πρὸς γέλωτα, τὸν ὁποῖον προσπαθεῖ τις νὰ καταπνίξῃ.

Αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον κτύπημα — ἔρριψα τὸν φωνογράφο μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν κατὰ τοῦ πατάματος, τὸν ἐποδοπάτησα, οὕτως ὥστε τὸ ὀξεῖδιον ἐξέρρευσε καὶ κατέστρεψεν ἐντελῶς τὰς σανίδας τοῦ πατάματος.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐγεινὰ ἀφαντος πρὸς μέγα πείσμα τῶν πιστωτῶν μου, οἵτινες ἐλπίζω εἰς μάτην θὰ μὲ ἀναζητῶσι.

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTPΓENIEΦ.

(Συνέχεια.)

Ἀπὸ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐζητήθησαν εἰς μάτην «νέοι χαρᾶκτῆρες», ἤρχισαν ἐσχατῶς νὰ εἰσάγωνται εἰς τὴν ἡμετέραν φιλολογίαν νεανῖαι, ἔχοντες τὴν ἀπόφασιν, διὰ πάσης θυσίας νὰ φαίνωνται νεανικοί, ζωηροὶ καὶ φρέσκοι — φρέσκοι ὥσάν τὰ στρεῖδια τοῦ Φλεναβούργου, τὰ ὁποῖα εἰσάγονται εἰς Πετρούπολιν. Μὲ τοὺς νεανίας τούτους οὐδὲν κοινὸν εἶχεν ὁ Σανὶν. Ἐὰν πρέπη νὰ τὸν παραβάλωμεν πρὸς τι, ἡ καταλληλοτάτη εἰκὼν θὰ ἦτο νὰ τὸν συγκρί-

νωμεν πρὸς μηλέαν, ἅρτι ἐγκεντρισθεῖσαν, οἷαι φύονται καὶ εὐδοκίμουσιν εἰς τὸ μαῦρον χῶμα τῶν κήπων μας — ἡ μᾶλλον πρὸς εὐτραφή, στυλινόν, παχυσκελῆ, τρυφερὸν τριετὴ πῶλον γεννηθέντα ἐκ γονέων ἀνηκόντων πρότερον εἰς «εὐγενεῖς κυρίους» καὶ ἀρξαμένων πρὸ μικροῦ νὰ καλπάζωσι συρόμενοι ἀπὸ τὸ σχοινίον... Ὅσοι ἐγνώρισαν τὸν Σανὶν βραδυτέρον, ὅτε εἶχε πλέον καταβληθῇ ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ βίου καὶ εἶχε πρὸ πολλοῦ σβεσθῇ ἐν αὐτῷ τὸ πῦρ